

Robert Dickson

Sudbury

I

kad bi uvijek bilo tako
samo to obećanje proljeća
poput usne što okrzne obraz
crvendaća što pravi gnijezdo
uvijek pun iščekivanja kiše
pupoljak ljubavi sjeme u zemlji
objed što se puši i poziva za stol
vrijeme aperitiva poput jednog nadam ti se
ta svečanost koja je dan uoči svečanosti
obećanje travnja ili čamca
u slobodnim vodama (obećanje rijeke)
očekivanje droplje što se vraća u gnijezdo
zvuk gluh i jednoglasan
na stablima nagoviješta se zelenilo
a u daljini buduće pšenično polje

II

oblaci i hladna magla gotovo-nakon
opore zime sivilo i rani čvorci
u golim stablima snijeg i led
sa sjeverne strane kuća prljavština stara
sezonu ili dvije
još neki dućani su se zatvorili nismo ih ni vidjeli
zatvoreni zadimljeni kakvi smo bili otkad
naš odnos odsutan ili napet do
nemogućeg očajnički tražimo
pravi kruh naših dana negdje
tijesto mora se dići vjerno i
ponosno na toplom jezera još su
zamrznuta i drhtimo grozničavo
dok približava se neizvjesna toplina

Jezero Meech

ostaci piknika (malo) u metalnoj
kanti nacionalnog parka
kupanje u jezeru ustavnog neuspjeha*
kako je dobro protegnuti ruke noge pluća
to nam dakle treba u tome dakle uživamo
lisnata stabla i crnogorica kao dekor pod
vodom vidim svoje duge prste velike šake
duge ruke protegnuti se i ispuštati mjehuriće
dokaz moje živosti utrkujem se sa
samim sobom kao i krv u mojim žilama
na izlasku smo čisti glatki besprijekorni vidra
smo i siva pastrva vodozemac pred vječnošću
uravnoteženom vodoravno
u vodi koja dodiruje kožu koja kreće se u vodi
koja miluje kožu koja reže vodu koja prima
kožu koja miluje vodu koja okružuje kožu
koja ugodno u vodi i u koži
voda i koža

* Na tom su se jezeru svojedobno održali pregovori vezani za novi kanadski ustav koji nisu donijeli rezultata, zbog čega pjesnik eliptično koristi izraz "ustavni neuspjeh" (op. prev.).

* * *

kada zima napokon povuče svoje ubojito
oružje daleko na drugu obalu naših granica
kada stignu dugi dani gologlave
visibabe s južne strane domova i kada
začudi nas volja korova
ponovno kada prijatelja nazovemo tako
iz ugodne potrebe dok sunce ulazi
kroz ovaj prozor ponovno ne bi li obasjalo
prašinu u onome kutu
kad osmijeh je poput ljetne frizure
djeteta lakomog za onim što ne
može nazvati slobodom i kada se govori
o važnim stvarima da ovdje je lijepo također
i kada su nam mjehurići šampanjca u kutovima
očiju a kosa nam se kovrča
jer ovaj mir još uvijek je privremen
smjelost nas opija i kada netko pjeva
how do you stop before it's too late
kada pojavi se kratki trenutak proljeća

* * *

pomeo sam sve zvijezde pale na cvjetove tepiha
istrošenog pokupio mrvice polovnim
stalkom za svjetlo istrljao opustošene hramove
neki dimni stup približava se velikom brzinom
lijepa stara velika kuća brzo gori
nesumnjivo nesumnjivo isušene oči me peku
planeti možda bdiju
više ne čitam novine nemirno
promatram ugašeni radio
toliko mi smetaju pjesme
basist mi kontrolira otkucaje srca
i to traje htio bih se usidriti
na nekom zlatnom jezeru blizu zaljeva s pastrvama
koračati polako pod sitnim
vrbama bilo što jer tako je
kada se puca na sve što
cvate

Vankuverski otok

osjećam se posve pokraj sebe
lagano te milujem
vrškom olovke
kao da svi ti planinski lanci
među nama nisu od tvari
nadlijeću se tek naziru
s neba fantastični vrhovi sljemena
klanci na kilometre od prozora
sunce mi je za leđima netko
brižno pere ulaz u zgradu
ptičji pjev u visokim borovima
dva aviona u daljini energično trljanje
četke po ciglama
blago milujem očeva leđa
sunce mi grije vrat
sjena moje ruke nešto ispisuje
ista me pjesma uvijek piše

S francuskoga prevela Vanda Mikšić